

I

*H*et Witte Diner is een ode aan vriendschap, plezier, schoonheid en de schitterende monumenten van Parijs. En elk jaar is het een onvergetelijke avond. In steden over de hele wereld hebben mensen geprobeerd het feest te evenaren, maar met weinig succes; er is tenslotte maar één Parijs. Bovendien is het evenement zo populair en zo goed georganiseerd dat je het je moeilijk ergens anders kunt voorstellen.

Het begon zo'n dertig jaar geleden, toen een marineofficier en zijn vrouw besloten hun trouwdag op een originele manier te vieren, namelijk pal voor een van hun favoriete Parijse monumenten. Ze trommelden een stuk of twintig vrienden op en vroegen hen zich voor het feest in het wit te kleden. Ze namen klaptafels en -stoelen mee, linnen tafelkleden, zilveren bestek, kristallen glazen, porseleinen servies, vazen met bloemen en de heerlijkste gerechten. Ze dekten de tafels en vierden uitbundig feest met hun gasten. Die avond begon de magie.

Het diner was zo'n succes dat ze het het jaar erop weer organiseerden, dit keer op een andere bijzondere plek. Sindsdien is het Witte Diner een traditie en komen er elk jaar in juni

steeds meer mensen op af, zonder uitzondering van top tot teen in het wit gekleed.

Het diner is nog steeds alleen toegankelijk voor genodigden, een regel die iedereen respecteert, en is in de loop der jaren uitgegroeid tot een van de populairste besloten feesten van Parijs. De witte dresscode, die ook voor de schoenen geldt, is verplicht. Iedereen houdt zich eraan en doet zijn uiterste best er op z'n mooist uit te zien. Elk jaar wordt het Witte Diner bij een van de vele monumenten van Parijs gehouden. De Notre Dame, de Arc de Triomphe, het park Trocadéro bij de Eiffeltoren, de Place de la Concorde, de piramiden van het Louvre, de Place Vendôme: de ene locatie is nog mooier dan de andere.

In de loop der jaren is het Witte Diner zo groot geworden dat er voor de bijna vijftienduizend gasten twee locaties nodig zijn. Het is bijna niet voor te stellen dat al die mensen zich fatsoenlijk gedragen, zich elegant kleden en zich netjes aan de regels houden, maar wonderbaarlijk genoeg is het zo. De gasten nemen 'witte gerechten' mee, en belangrijk is dat het complete maaltijden zijn (geen hotdogs, hamburgers of sandwiches). Het is de bedoeling dat ze het diner serveren op een tafel met een wit linnen tafelkleed, zilveren bestek, kristallen glazen en porseleinen borden en schalen, net zoals in een restaurant of wanneer je thuis belangrijke gasten ontvangt. Alles wat je meeneemt moet op een serveerwagentje passen en aan het eind van de avond moet al het afval in een witte vuilniszak worden verzameld, tot de laatste sigarettenpeuk aan toe. Op de plek waar het Witte Diner plaatsvindt, mag niets achterblijven; de gasten moeten even stijlvol vertrekken als ze gekomen zijn.

De politie knijpt een oogje dicht, hoewel er voor het drukbezochte evenement geen vergunningen worden aangevraagd (dan zou de locatie immers geen verrassing meer zijn) en op-

merkelijk genoeg verschijnen er nooit ongenode gasten. Het wordt als een grote eer beschouwd om voor het Witte Diner gevraagd te worden, en mensen die niet uitgenodigd zijn, leggen zich daarbij neer. Er hebben zich tijdens het evenement nog nooit incidenten of ruzies voorgedaan. Het is een avond van puur genieten, wederzijds respect en liefde voor de stad.

De helft van de voorpret is dat je niet weet waar het feest gehouden wordt; de locatie wordt door de zes organisatoren angstvallig geheimgehouden. Mensen worden in koppels uitgenodigd en elk koppel neemt een klaptafel en twee klapstoelen mee die aan de voorgeschreven maten moeten voldoen.

De zes organisatoren brengen de 'subhoofden' van de avond op de hoogte van de twee plekken waar de gasten zich moeten verzamelen. Om klokslag kwart over acht dienen alle genodigden met hun serveerwagen, tafel en stoelen daar aanwezig te zijn. De twee groepen zullen op twee verschillende plekken dineren. Vanaf het moment dat de feestgangers de eerste locatie te horen krijgen, wat pas op de middag van het feest gebeurt, stijgt de spanning. Die plek verraadts iets over waar het diner zal zijn, hoewel er op loopafstand meestal meerdere indrukwekkende monumenten te vinden zijn. De hele dag proberen de gasten te raden waar ze die avond zullen dineren. Iedereen verschijnt stipt op tijd op de eerste locatie, in het wit gekleed en met de benodigde spullen. In de menigte zoeken vrienden elkaar op, ze roepen elkaar, blij verrast te zien wie er allemaal zijn. Op de verzamelplek heerst een halfuur lang grote opwindning, en dan wordt om exact kwart voor negen de uiteindelijke bestemming aangekondigd, die nooit verder weg is dan vijf minuten lopen.

Vervolgens krijgt ieder koppel een plekje toegewezen dat precies groot genoeg is voor hun tafel, die ze zo moeten opzetten dat er nette, lange rijen ontstaan. De gasten komen meestal in groepjes met vrienden die het evenement ook al jaren

bezoeken, en zetten om samen te kunnen eten hun tafels naast elkaar.

Als om negen uur alle zeventuizend gasten bij het monument zijn en een tot op de centimeter uitgemeten plekje toegewezen hebben gekregen, worden de tafels uitgeklast, de stoelen neergezet, de tafelkleden uitgespreid en de kaarsen tevoorschijn gehaald. Nog geen kwartier later zit iedereen glunderend aan de wijn, in afwachting van een spectaculaire avond met oude en nieuwe vrienden. Door de opwinding en spanning van de bekendmaking van de locatie voelt iedereen zich net een klein kind op een surpriseparty. En tegen half-tien is het feest in volle gang en genieten de genodigden met volle teugen.

Het diner zelf begint ongeveer een uur voor zonsondergang. Als de schemering invalt worden de kaarsen die in zilveren kandelaars op de tafels staan aangestoken, wat het hele plein in de gloed van kaarslicht hult, en proosten de zeventuizend in het wit geklede feestgangers met fonkelende kristallen glazen met elkaar. Om elf uur worden er sterretjes uitgedeeld en aangestoken en begint de band te spelen. De kerkklokken van de Notre Dame luiden en de dienstdoende priester spreekt vanaf het balkon de zegen uit. En om precies halfeen 's nachts verzamelen de gasten hun spullen en verdwijnen ze als muizen in de nacht zonder een spoor van hun aanwezigheid achter te laten, met nieuwe vriendschappen als een blijvende herinnering aan de fantastische avond.

Bijzonder aan het Witte Diner is ook dat er geen geld aan te pas komt. Je hoeft geen entree te betalen, iedereen neemt zijn eigen maaltijd mee en het is niet mogelijk om je in te kopen. De organisatoren kiezen de gasten, zo blijft het evenement overzichtelijk. In andere steden hebben mensen geprobeerd met soortgelijke diners winst te maken, maar dat liep nergens op uit omdat er mensen toegelaten werden die veel geld maar

weinig fatsoen hadden, wat de avond voor iedereen vergalde. Het Witte Diner in Parijs houdt zich aan het oorspronkelijke concept, en met groot succes. En wonderbaarlijk genoeg is de informatie over de locatie van het diner in al die dertig jaar nog nooit uitgelekt.

Mensen kijken het hele jaar naar het Witte Diner uit en ze zijn nooit teleurgesteld. Elke keer is het een feest dat je je vanaf het eerste tot het laatste moment zult blijven herinneren. En iedereen is het erover eens: er heersen op die avonden magische krachten.

Jean-Philippe Dumas bezocht het Witte Diner al tien jaar, sinds zijn negenentwintigste. Omdat hij bevriend was met een van de organisatoren mocht hij negen koppels uitnodigen zodat ze met z'n twintigen in een groep konden zitten, hun tafeltjes dicht naast elkaar. Elk jaar koos hij zijn gasten zorgvuldig uit. Naast de goede vrienden die hij al vaker had uitgenodigd, vroeg hij ook altijd een aantal nieuwe kennissen van wie hij dacht dat ze de regels van het evenement zouden respecteren, dat ze met de andere gasten konden opschieten en het naar hun zin zouden hebben. Hij liet wat de keuze van zijn gasten betreft niets aan het toeval over. Als later toch bleek dat hij iemand had uitgenodigd die de avond niet kon waarderen, geen prettig gezelschap was of het diner als een kans zag om te netwerken, wat absoluut niet de bedoeling was, koos hij het jaar erna voor iemand anders. Maar steevast omringde hij zich met zijn vaste gasten, die elk jaar opnieuw smeekten om erbij te mogen zijn.

Nadat Jean-Philippe zeven jaar geleden getrouwd was met Valerie, zijn Amerikaanse vrouw, was zij net zo van het diner gaan houden als hij en stelden ze elk jaar met zijn tweeën hun gastenlijst samen.

Jean-Philippe werkte bij een internationaal investeringsbe-

drijf en Valerie had hem twee weken nadat ze naar Parijs was verhuisd leren kennen. Ze was nu vijfendertig, adjunct-hoofdredacteur van de Franse *Vogue* en de eerste gegadigde om de hoofdredacteur op te volgen, die over twee jaar met pensioen zou gaan. Acht jaar geleden was Jean-Philippe verliefd op haar geworden, het was liefde op het eerste gezicht geweest. Ze was lang, elegant, intelligent en had lang, steil donker haar. Ze was chic zonder dat ze er haar best voor hoefde te doen, had een groot gevoel voor humor en was een geweldige aanwinst voor zijn vriendengroep. Het was meteen dik aan tussen hen. Binnen zes jaar na hun huwelijk kregen ze drie kinderen: twee jongens en een meisje. Het was zo'n stel op wie iedereen dol was. Voordat ze naar Parijs verhuisde, werkte Valerie bij de Amerikaanse *Vogue* in New York, waar ze meteen na haar studie aan de slag kon. Ze nam haar werk heel serieus, maar was daarnaast ook een goede echtgenote en een toegewijde moeder. Op de een of andere manier wist ze steeds alle ballen in de lucht te houden. Ze genoot zo van het leven in Parijs dat ze zich niet kon voorstellen ooit nog ergens anders te wonen. Voor Jean-Philippe had ze haar uiterste best gedaan om Frans te leren, wat haar in haar werk goed van pas kwam omdat ze dan beter met de fotografen, stilisten en ontwerpers kon overleggen. Ze sprak met een zwaar Amerikaans accent, waar hij haar mee plaagde, maar verder was haar Frans vloeiend. Elke zomer reisden ze naar haar ouderlijk huis in Maine zodat de kinderen met hun Amerikaanse neefjes en nichtjes konden spelen, maar Frankrijk was haar thuis geworden. Ze miste New York en haar werk daar niet meer. In haar ogen was Parijs de mooiste stad ter wereld.

Ze hadden een uitgebreide vriendenkring en het ging hun in alle opzichten voor de wind. Ze woonden in een schitterend appartement. Ze ontvingen vaak gasten, ze kookten voor vrienden of huurden soms een kok in voor ongedwongen

ententjes. Hun uitnodigingen waren zeer populair, vooral die voor het Witte Diner.

Kort nadat Valerie voor de Parijse *Vogue* was gaan werken, had ze op de Fashion Week in Milaan Benedetta en Gregorio Mariani leren kennen. Het klikte meteen tussen hen, en ook Jean-Philippe kon het goed met hen vinden. Al voor hun huwelijk hadden ze hen voor het eerst meegevraagd naar het Witte Diner, en sindsdien kwamen de Mariani's elk jaar overgevlogen uit Milaan. Dit jaar droeg Benedetta een zelfontworpen gebreid wit jurkje waarin haar prachtige figuur goed uitkwam, en hoge hakken. Gregorio droeg een wit kostuum dat hij in Rome had laten maken, een witte zijden das, een hagelwit overhemd en smetteloos witte suède schoenen. Gregorio en Benedetta zagen er altijd uit alsof ze zo uit een modetijdschrift waren gestapt. Beide families zaten al eeuwenlang in de mode, en Gregorio en Benedetta zetten hun talenten voor beide bedrijven in. Benedetta's familie maakte gebreide en sportieve kleding die wereldwijd bekend was, en met haar oog voor design floreerde het bedrijf nog meer dan voorheen. De familie van Gregorio fabriceerde al tweehonderd jaar lang de meest verfijnde stoffen van heel Italië. Gregorio en Benedetta waren twintig jaar getrouwd. Al die tijd werkte Gregorio voor haar bedrijf terwijl zijn broers de fabrieken runden en hun het merendeel van de stoffen leverden. Ze waren iets ouder dan Jean-Philippe en Valerie: Benedetta was tweeënveertig en Gregorio vierenvestig, en ze waren altijd uitstekend gezelschap. Ze hadden geen kinderen – Benedetta bleek onvruchtbaar te zijn, en ze hadden niet voor adoptie gekozen. In plaats daarvan stak ze al haar liefde, tijd en energie in hun bedrijf en werkte ze nauw samen met Gregorio, met groot succes.

Het enige minpunt in hun huwelijk was Gregorio's zwak voor mooie vrouwen. Zijn buitenechtelijke escapades trokken soms ook de aandacht van de pers. Hoewel zijn ontrouw

Benedetta pijn deed, had ze al lang geleden besloten zijn gedrag door de vingers te zien, want zijn romances waren meestal van korte duur en werden nooit serieus. Hij was nooit verliefd op de vrouwen met wie hij vreemdging, en hij leek het niet bonter te maken dan de echtgenoten van haar Italiaanse vriendinnen. Ze vond het vreselijk als Gregorio er een verhouding op na hield en liet hem dat ook merken, maar hij had altijd spijt, drukte haar op het hart dat hij zielsveel van haar hield, en altijd weer vergaf ze hem. In ieder geval ging hij nooit met de echtgenotes van zijn vrienden of met Benedetta's vriendinnen naar bed.

Gregorio viel op modellen, vooral heel jonge, reden voor Benedetta om hem te weren als er kleding moest worden doorgepast. Voor hem was dat trouwens geen enkel punt, want hij vond de modellen gemakkelijk zelf. Er liep altijd wel een jonge meid achter hem aan, terwijl Benedetta deed alsof ze niets in de gaten had. Maar als ze samen uit waren, was er niets van zijn ontrouw te merken: dan was hij een toegewijde echtgenoot die alleen maar oog had voor zijn vrouw. Ze vormden een aantrekkelijk stel en het was altijd gezellig met hen. Toen ze samen met Jean-Philippe en hun vrienden op Place Dauphine op de bekendmaking van de locatie van het Witte Diner stonden te wachten, zagen ze er allebei stralend uit.

Iedereen probeerde te raden waar het diner zou plaatsvinden, volgens Jean-Philippe zou het bij de Notre Dame zijn. Hij bleek gelijk te hebben, en toen de locatie om klokslag kwart voor negen bekend werd gemaakt, barstte de menigte in gejuich en applaus uit. Het was een van de geliefdste plekken. Inmiddels was de rest van hun vrienden ook aangekomen en ze gingen op weg naar het diner.

Chantal Giverny, een van Jean-Philippe's beste vriendinnen, was ook een vaste gast van het diner. Met haar vijfenvijftig jaar was ze iets ouder dan de andere genodigden. Ze was

al jaren een succesvol scenarioschrijfster, ze had twee Césars gewonnen en was in de Verenigde Staten genomineerd voor een Oscar en een Golden Globe. Met haar producties wist ze elke keer weer te verrassen. Haar drama's waren indrukwekkend, en soms maakte ze documentaires over serieuze thema's zoals geweld en onrecht tegen vrouwen of kinderen. Momenteel werkte ze aan een filmscript, maar het Witte Diner zou ze voor geen goud willen missen. Chantal was Jean-Philippe's vertrouweling. Ze hadden elkaar ooit tijdens een diner ontmoet en waren sindsdien goede vrienden. Vaak gingen ze samen lunchen, en dan vroeg hij haar advies over allerlei zaken. Hij vertrouwde blind op haar oordeel. Hun vriendschap en de momenten dat ze elkaar zagen waren voor hen allebei erg belangrijk.

Chantal was dolblij geweest toen hij en Valerie gingen trouwen, want ze pasten perfect bij elkaar. Ze was peettante van hun eerste kind, Jean-Louis, die nu vijf was. Zelf had ze drie volwassen kinderen, die geen van allen in Frankrijk woonden. Na het overlijden van haar man had ze zich volledig gewijd aan de opvoeding van haar kinderen, die toen nog jong waren, en Jean-Philippe wist dat ze het moeilijk vond dat ze allemaal zo ver weg woonden. Ze had hen opgevoed om op eigen benen te staan en geleerd zonder angst hun dromen na te jagen. Dat hadden ze gedaan. Eric, haar jongste zoon, was kunstenaar in Berlijn, Paul, haar oudste, werkte als zelfstandig filmregisseur in Los Angeles en haar dochter Charlotte had na de London School of Economics haar MBA gehaald aan Columbia University en werkte nu bij een bank in Hongkong. Geen van drieën was van plan naar Frankrijk terug te verhuizen, en dus was Chantal alleen. Ze had haar taak al te goed uitgevoerd; haar kinderen waren ver uitgevlogen.

Chantal ging volledig in haar werk op. Soms ging ze bij haar kinderen op bezoek, maar ze waakte ervoor zich op te drin-

gen. Ze hadden hun eigen leven en verwachtten dat ook van haar. Het enige waar ze spijt van had was dat ze zoveel tijd in haar kinderen had gestoken en dat ze nooit had geprobeerd een serieuze relatie met een man aan te gaan. En nu had ze al jaren geen interessante man meer ontmoet. Ze werkte harder dan ze misschien gedaan zou hebben als ze een partner had gehad of als haar kinderen in de buurt hadden gewoond, maar ze was actief, gelukkig en klaagde nooit. Toch maakte Jean-Philippe zich zorgen over haar, hij hoopte dat ze iemand zou tegenkomen zodat ze minder vaak alleen zou zijn. Heel soms vertrouwde ze hem toe hoe eenzaam ze zich voelde zonder haar kinderen, maar meestal vermaakte ze zich uitstekend met haar vrienden. Ze had een optimistische kijk op het leven en was met haar positieve inbreng en intellectuele verfijning overal een graag geziene gast.

De rest van hun groep was ook al eerder bij het Witte Diner geweest als gasten van Jean-Philippe en Valerie, met uitzondering van een knappe Indiase man die ze vorig jaar in Londen hadden ontmoet. Dharam Singh kwam uit Delhi, hij was een technisch genie en in India zeer succesvol. Hij werkte over de hele wereld als consultant bij hightechbedrijven. Hij was charmant, down-to-earth en heel aantrekkelijk. Toen ze hoorden dat hij in juni voor zaken in Parijs moest zijn, hadden ze hem voor het diner uitgenodigd als Chantals tafelgenoot. Jean-Philippe vermoedde dat Dharam vooral op wat jongere vrouwen viel, maar hij was ervan overtuigd dat Dharam het goed met Chantal zou kunnen vinden.

Dharam was een gescheiden man van tweeënvijftig. Zijn twee volwassen kinderen woonden in Delhi. Zijn zoon werkte bij hem in het bedrijf en zijn dochter, een oogverblindende schoonheid, was getrouwd met de rijkste man van India. Ze hadden drie kinderen. In zijn witte pak, gemaakt door zijn kleermaker in Londen, zag Dharam er knap en exotisch uit.

Chantal had het tafelkleed, het serviesgoed en de gerechten meegenomen, hij een zilveren schaal met kaviaar, twee flessen champagne en een voortreffelijke witte wijn.

Chantal leek met haar slanke figuur, jeugdige voorkomen en lange blonde haar jonger dan ze was. Ze raakte al snel met Dharam aan de praat over de Indiase filmindustrie, het was duidelijk dat ze zich vermaakten. Hij trok een fles champagne open, de andere had hij aan Valerie en Jean-Philippe gegeven. Verschillende tafels wisselden gerechten uit en de sfeer was ontspannen en feestelijk. Het was ongelooflijk dat zeventuizend mensen zo stijlvol en gezellig met elkaar zaten te dineren. Om halftien was het diner in volle gang: er werd wijn geschonken, er werden voorgerechten gedeeld, oude vrienden ontdekt en nieuwe gemaakt.

Aan de tafel pal achter hen zaten een paar jongemannen met een stel knappe meisjes. Gregorio en Dharam hadden hen al gespot, maar deden alsof ze hen niet zagen en focusten zich op hun eigen tafeldames. Jean-Philippe en Valerie hadden een sympathieke, enthousiaste groep samengesteld. Iedereen amuseerde zich terwijl de zon langzaam onderging en de laatste zonnestralen in de ramen van de Notre Dame weerkaatsten. Het was een prachtig gezicht. De kerkklokken waren bij hun aankomst gaan luiden en een priester was op het balkon verschenen om ter verwelkoming naar hen te zwaaien.

Een halfuur later was de zon ondergegaan en werd het plein voor de Notre Dame verlicht door de kaarsen op de tafeltjes. Jean-Philippe liep rond om te kijken of iedereen het naar zijn zin had. Toen hij even bij Chantal bleef staan om een praatje met haar te maken, bespeurde ze een ernstige blik in zijn ogen, wat haar verontrustte.

‘Gaat het wel goed?’ vroeg ze fluisterend toen hij zich vooroverboog om haar met een kus te begroeten. Ze kende hem door en door.

‘Ik bel je morgen,’ antwoordde hij zo zacht dat niemand anders het kon horen. ‘Misschien kunnen we samen lunchen?’

Ze knikte, ze maakte altijd tijd voor hem vrij als hij haar nodig had. Hij liep verder naar zijn andere gasten. Op dat moment ging Gregorio's mobiele telefoon. Hij nam in het Italiaans op, maar ging onmiddellijk in het Engels over. Benedetta keek hem bezorgd aan. Gehaast stond hij op en liep hij een stukje weg om verder te praten. Benedetta, die zich groot probeerde te houden, keerde zich naar Dharam en Chantal aan het tafeltje naast haar.

Chantal zag het verdriet in Benedetta's ogen en vermoedde dat het met de nieuwste vriendin van Gregorio te maken had. Hij bleef lang weg, en Dharam betrok Benedetta bij het gesprek waarin hij Chantal probeerde over te halen naar India te komen. Hij beschreef allerlei plaatsen die ze moest zien, waaronder Udaipur met zijn tempels en paleizen, volgens hem de meest romantische stad ter wereld. Omdat ze niet zielig wilde overkomen, vertelde ze hem niet dat ze geen reisgenoot had. Het verbaasde Dharam dat ook Benedetta nog nooit in India was geweest, en hij beschreef zijn vaderland in geuren en kleuren. Toen Gregorio een halfuur later terugkwam, sloeg hij een zenuwachtige blik op zijn vrouw en zei hij iets in het Italiaans.

Tijdens Gregorio's afwezigheid had Dharam zichzelf en zijn twee tafeldames royaal van wijn voorzien en voordat Gregorio weer aan hun tafeltje was neergestreken, leek Benedetta zich steeds beter te ontspannen. Ze antwoordde hem in rap Italiaans. Chantal en Dharam zetten hun gesprek voort, en zo zacht dat de anderen het niet konden horen zei Gregorio tegen Benedetta dat hij ervandoor moest.

‘Nu?’ vroeg Benedetta geërgerd. ‘Kan het niet wachten?’ Ze wilde op een avondje uit liever niet herinnerd worden aan de situatie waarin ze zich al een halfjaar bevond, vooral niet op

een avond als deze. Maar ze wist dat iedereen op de hoogte was – het verhaal was in alle sensatieblaadjes te lezen. Gelukkig was niemand tot nu toe zo ontactisch of onaardig geweest om haar erover aan te spreken.

‘Nee, het kan niet wachten,’ antwoordde Gregorio kortaf. Al acht maanden hield hij er een verhouding op na met een Russisch supermodel van drieëntwintig. Een halfjaar geleden was ze zwanger geraakt van een tweeling, en ze wilde geen abortus. Gregorio had wel vaker affaires gehad, maar geen van zijn vriendinnen had ooit een kind van hem gekregen. Omdat Benedetta zelf onvruchtbaar was, was de zwangerschap van de jonge vrouw voor haar extra pijnlijk. Ze had een afschuwelijke tijd achter de rug. Hij had haar ervan verzekerd dat het een ongelukje was, dat hij niet verliefd op Anya was en dat hij na de bevalling het contact met haar zou verbreken. Maar Benedetta betwijfelde of Anya hem zou laten gaan. De Russin was drie maanden geleden naar Rome verhuisd om dichterbij Gregorio in de buurt te zijn, en sindsdien verdeelde hij zijn tijd tussen Parijs en Rome. De situatie dreef Benedetta tot wanhoop.

‘Ze is aan het bevallen,’ voegde hij eraan toe, beschaamd dat hij dit onderwerp met haar moest bespreken. Als dat waar was, was ze drie maanden te vroeg, realiseerde Benedetta zich.

‘Is ze in Rome?’ vroeg Benedetta.

‘Nee, hier.’ Hij ging verder in het Italiaans. ‘Ze had hier deze week een klus. Een uur geleden is ze met vroegtijdige weeën in het ziekenhuis opgenomen. Ik vind het vreselijk om je achter te laten, maar ik vind dat ik moet gaan. Ze is helemaal alleen en ze is doodsbang.’ Hij vond het afschuwelijk om dit aan zijn vrouw uit te leggen, het was al maanden een pijnlijke, gênante toestand waar de paparazzi van smulden. Benedetta stelde zich tamelijk mild tegenover hem op, maar Anya was het tegenovergestelde. Ze belde hem voortdurend

en wilde bij hem zijn op momenten dat het absoluut onmogelijk was. Hij was getrouwd en wilde dat graag zo houden, dat had hij van het begin af aan gezegd. Maar nu lag ze moederziel alleen in een ziekenhuis in Parijs en kon ze elk moment bevallen, drie maanden te vroeg. Hij had geen keus, hij moest onmiddellijk naar haar toe. Het was een rotsituatie, voor hem en ook voor zijn vrouw. Hij wist zeker dat Benedetta er niet bepaald blij mee zou zijn als hij haar op het Witte Diner in de steek liet.

‘Kun je niet wachten tot het diner voorbij is?’

Dat Anya zojuist aan de telefoon in hysterisch gehuil was uitgebarsten, vertelde hij Benedetta niet. Ze wist al meer dan hem lief was.

‘Nee, dat lijkt me geen goed idee. Het spijt me. Ik knijp er stiekem tussenuit. Zeg maar dat ik bij vrienden aan een andere tafel ben. Niemand merkt het als ik wegga.’ Dat was natuurlijk klinkklare onzin, en het ergste was dat zij wist waar hij heen was en waarom. Haar avond was verpest. Ze kon het nog steeds niet verkroppen dat hij een tweeling bij een andere vrouw zou krijgen, terwijl ze zelf geen kinderen hadden.

Hij stond op, hij had geen zin in ruzie en moest nu gaan. Hoe verachtelijk de verhouding en Anya’s zwangerschap ook waren, hij wilde niet dat ze alleen in het ziekenhuis zou zijn als ze moest bevallen. Benedetta was ervan overtuigd dat het een smoesje van Anya was om hem naar zich toe te lokken en dat later zou blijken dat het loos alarm was.

‘Kom alsjeblieft terug als het weer goed met haar gaat,’ zei ze met een gespannen uitdrukking op haar gezicht. Hij knikte. Vroeg of laat zouden de anderen merken dat Gregorio weg was en zou Benedetta voor hem moeten liegen, wat ze haatte. En dat ze naar hem zouden vragen stond vast, want ze zat plotse-ling in haar eentje en zou na het feest alleen naar huis moeten.

‘Ik zal het proberen,’ zei hij, nog steeds in het Italiaans. Hij wierp haar een schuldbevuste blik toe en verdween vervolgens zonder een woord tegen de gastheer of de andere gasten te zeggen in de menigte. Toen hij weg was, probeerde Benedetta te doen alsof er niets was gebeurd. Chantal en Dharam waren nog steeds druk met elkaar in gesprek, en even later excuseerde Chantal zich om een kennis aan een andere tafel te begroeten. Terwijl Benedetta nog bij zat te komen van Gregorio’s plotselinge vertrek wendde Dharam zich tot haar.

‘Is je man weggegaan?’ vroeg hij voorzichtig om niet nieuwsgierig over te komen.

‘Ja... Een noodgeval. Hij moest naar het ziekenhuis, een vriend heeft een ongeluk gehad,’ antwoordde ze. Ze probeerde onverschillig te klinken, maar vocht tegen haar tranen. ‘Hij wilde de feeststemming niet bederven, vandaar dat hij geen gedag heeft gezegd.’ Maar de verwijtende blikken tussen hen waren Dharam niet ontgaan, en ze was overduidelijk van streek.

‘Komt dat even goed uit,’ zei hij in een poging haar op te vrolijken. ‘Ik wilde je de hele avond al voor mezelf hebben. Nu kan ik je ongestoord het hof maken!’ Hij glimlachte breed en Benedetta schoot in de lach. ‘In een romantische setting als deze zijn we tegen de tijd dat hij terugkomt stapelverliefd op elkaar.’

‘Ik denk niet dat hij nog terugkomt,’ zei ze somber.

‘Des te beter. De goden zijn me goedgezind vanavond. Laten we meteen beginnen. Wanneer kom je me in India opzoeken?’ Het was een plagerijtje om haar op te beuren, maar eigenlijk vond hij haar écht aantrekkelijk. Toen hij haar een witte roos uit de vaas van Chantal op hun tafeltje gaf, moest ze lachen. Ze nam de roos van hem aan en net op dat moment begon de band te spelen.

‘Heb je zin om te dansen?’ vroeg hij.

Ze had er weinig zin in, maar ze wilde Dharam niet voor

het hoofd stoten – hij was juist zo aardig voor haar. Ze stond op en volgde hem tussen de tafels door naar de dansvloer terwijl hij haar hand vasthield. Hij bleek goed te kunnen dansen en even vergat ze haar zorgen. Glimlachend liepen ze terug naar hun tafel, waar Chantal in gesprek was met Jean-Philippe, die opkeek toen hij hen zag.

‘Waar is Gregorio?’ vroeg hij aan Benedetta, maar Dharam antwoordde voor haar.

‘Ik heb twee kerels ingehuurd om hem af te voeren en op te sluiten, zodat ik zijn vrouw kon verleiden. Hij zat me behoorlijk in de weg.’

Iedereen lachte, zelfs Benedetta grinnikte. Jean-Philippe begreep dat hij maar beter niet verder naar zijn vriend kon informeren: hij zag aan Benedetta dat er iets vervelends was gebeurd en dat Dharam haar probeerde af te leiden. Hij vroeg zich af of het stel ruzie had gehad en Gregorio kwaad de benen had genomen. Als dat zo was had hij het niet gemerkt, maar Gregorio schopte wel vaker een scène. Bovendien wist hij van Valerie dat het de laatste tijd niet allemaal rozengeur en maneschijn tussen hen was. Het verhaal over het zwangere supermodel was als een lopend vuurtje door de hele modewereld gegaan, en ze had het hem al maanden geleden verteld. Maar hij zou Gregorio of Benedetta er nooit naar vragen. Hij hoopte dat hun huwelijk de crisis zou overleven, net als al die andere eerdere keren dat Gregorio het met jonge vrouwen had aangelegd. Hij had het juist zo leuk gevonden dat ze zijn uitnodiging voor het Witte Diner hadden aangenomen, het was jammer dat Gregorio niet gebleven was, vooral voor Benedetta. Jean-Philippe was Dharam dankbaar dat hij zich over haar ontfermde. Zijn Indiase vriend was geanimeerd met haar en Chantal in gesprek, en Jean-Philippe liet hen alleen om te kijken hoe zijn andere gasten het maakten. Iedereen leek van de avond te genieten.

Dharam maakte voortdurend foto's en filmpjes met zijn mobiele telefoon zodat hij later aan zijn kinderen kon laten zien hoe mooi het feest was geweest. Hij was blij dat hij was gekomen. En dat gold voor iedereen. Zelfs voor Benedetta, en dat was te danken aan Dharam, die aardig voor haar was, grappjes maakte en haar steeds eersteklas champagne inschonk. Benedetta en Chantal vermaakten zich uitstekend met hem en de anderen van hun groep. De heerlijkste nagerechten gingen rond en de wijn en champagne vloeiden rijkelijk. Iemand had een enorme doos verrukkelijke chocola meegenomen, die gul werd uitgedeeld en een andere tafel trakteerde op de verfijnde witte macarons van Pierre Hermé.

Om elf uur deelde Jean-Philippe sterretjes uit aan zijn gasten, en plotseling veranderde het hele plein in een zee van fonkelende, schitterende lichtjes die de mensen boven hun hoofd heen en weer zwaaiden. Dharam nam weer foto's, en Chantal was ontroerd toen hij vertelde dat hij dat deed om ze aan zijn kinderen te laten zien. Ze kon zich zoiets niet voorstellen. Haar kinderen waren erg op zichzelf en hadden weinig interesse in haar leven. Waarschijnlijk zouden ze het belachelijk vinden als ze hun foto's van het Witte Diner stuurde, ze zouden zich afvragen waarom ze daar überhaupt was. Ze zagen haar als iemand die thuis zat te werken en buiten hen om nauwelijks een leven had. Om die reden vertelde ze hun ook weinig over wat haar bezighield, en het kwam niet bij hen op om ernaar te vragen. Ze waren vooral met zichzelf bezig, niet uit onwil, maar ze zagen haar gewoon niet als iemand die dingen meemaakte die ook voor hen interessant konden zijn. Intussen had Dharam hun gevraagd om te poseren voor een foto die hij naar zijn zoon en dochter zou sturen, ervan uitgaand dat die alles over de avond zouden willen weten. Telkens als hij over zijn kinderen vertelde, begon hij te stralen.

Het feest was nog in volle gang, steeds meer mensen liepen

naar andere tafeltjes. En toen Chantal zich omdraaide om een collega-scenarioschrijver te begroeten en een cameraman met wie ze in Brazilië aan een documentaire had gewerkt, merkte ze het groepje knappe jongere mensen aan de tafel achter hen op. Uit een grote doos deelden ze papieren wenslampionnen uit. Een van de mannen deed voor hoe je de lampion in elkaar zette en gaf er een paar aan de gasten van Jean-Philippe. De wenslampionnen waren bijna een meter hoog en aan de onderkant bevond zich een brandertje dat met een lucifer aangestoken moest worden, waarna de lampion zichzelf door de warmte van de vlam opblies. Toen de lampion helemaal ontvouwen was, hield de man hem hoog boven zijn hoofd en liet hem los. Ze zagen de lampion omhooggaan, het vlammetje erin bleef branden. Hij dreef op de wind door de nachtelijke lucht, helder als een vallende ster. Het was een betoverend gezicht en de feestgangers popelden om er een aan te steken. De man die ze uitdeelde zei dat je een wens mocht doen voordat je de lampion opliet. Chantal was als gehypnotiseerd door de schoonheid ervan. Nadat Dharam een filmpje van het tafereel had gemaakt, hielp hij Benedetta haar lampion aan te steken. Maar voordat ze de tere lampion de donkere nacht in lieten gaan, herinnerde hij haar aan de wens.

‘Heb je een mooie wens gedaan?’ vroeg Dharam haar ernstig toen haar lampion de lucht in zweefde. Benedetta knikte, maar vertelde niet wat haar wens was, want anders zou hij niet uitkomen. Ze had gewenst dat haar huwelijk weer zoals vroeger werd, voordat Anya in hun leven kwam.

De anderen waren druk bezig hun lampion aan te steken en de man die ze had meegenomen liep rond om iedereen te helpen. Toen hij zich omdraaide merkte hij Chantal op, en hij bleef haar even aankijken. Hij was knap, droeg een witte spijkerbroek en een witte sweater, had dik donker haar en leek ongeveer van Jean-Philippe's leeftijd, achter in de dertig. De

vrouwen aan zijn tafel waren stuk voor stuk schoonheden en jonger dan hij, ergens in de twintig, net als haar dochter.

Terwijl hij haar bleef aankijken vroeg hij: 'Heb jij er al een opgelaten?' Ze schudde haar hoofd. Ze had staan kijken hoe eerst Jean-Philippe en daarna Dharam en Benedetta een lampion hadden opgelaten.

De jongeman liep naar Chantal toe en gaf haar een lampion. Hij stak hem voor haar aan, en terwijl ze stonden te wachten tot hij zich met warme lucht had gevuld zei hij dat het zijn laatste was. Haar lampion leek zich sneller te vullen dan die van de anderen, en het verbaasde haar dat het vlammetje zoveel warmte gaf. 'Doe een wens,' bracht hij haar snel in herinnering terwijl ze de lampion samen stevig vasthielden. Toen de lampion klaar was om op te stijgen, keek hij haar doordringend aan. 'Heb je een wens gedaan?' Ze knikte, en hij zei dat ze hem mocht loslaten. De lampion steeg op en ging recht omhoog de lucht in, als een raket naar de sterren. Ze keek ernaar als een kind dat een ballon ziet wegzweven, in opperste fascinatie, en hij keek samen met haar de lampion na. Toen ze hem bijna niet meer konden zien, keek hij haar glimlachend aan.

'Het is vast een mooie wens geweest, de lampion ging regelrecht naar de hemel.'

'Ik hoop het,' zei ze terwijl ze zijn glimlach beantwoordde. Chantal wist dat ze dit moment nooit zou vergeten. De hele avond was onvergetelijk geweest, dat was het Witte Diner altijd. 'Dank je, het was prachtig. Bedankt dat je me je laatste lampion hebt gegeven.' Hij knikte en liep terug naar zijn vrienden, en even later zag ze dat hij haar kant op keek. Ze glimlachten naar elkaar. Hij zat tussen allemaal mooie jonge meisjes, en tegenover hem zat een knappe, iets oudere vrouw.

Het uur erna vloog voor iedereen voorbij, en om halfeen gaf Jean-Philippe het sein om op te ruimen. De klok had midder-

nacht geslagen en voor alle zeventuizend Assepoesters was het tijd om het feest te verlaten. De witte vuilniszakken werden tevoorschijn gehaald en wat weg kon, werd weggegooid. Het zilver, de vazen, de glazen, de overgebleven wijn en de restjes eten werden op de serveerwagentjes teruggezet. Binnen een paar minuten was alles verdwenen: de tafelkleden, de tafels, de stoelen en de rijen prachtig gedekte tafels waren in het niets opgelost. Zeventuizend in het wit geklede mensen verlieten het plein voor de Notre Dame na een laatste blik over hun schouder naar de plek waar de magie hoogtij had gevierd. Chantal dacht aan de mooie lampionnen die voorzichtig hun weg door de lucht zochten, en zag dat de groep mensen die ze had meegenomen al waren vertrokken. Ook de lampions waren verdwenen, meegevoerd door de wind naar plekken waar andere mensen ze zouden zien en zich zouden afvragen waar ze vandaan kwamen.

Jean-Philippe liep rond om te vragen of iedereen vervoer naar huis had. Chantal was van plan om een taxi te nemen. Dharam had Benedetta aangeboden om samen met haar naar het hotel te gaan, omdat hij daar ook overnachtte. Ook alle anderen hadden iets geregeld. Jean-Philippe sprak met Chantal af haar de volgende ochtend te bellen om een lunchafspraak te maken, en ze bedankte hem hartelijk voor de onvergetelijke avond. Voor haar was het Witte Diner het mooiste feest van het jaar, net als voor alle andere uitverkorenen die een uitnodiging hadden gekregen. En met de prachtige rijstpapieren lampions die in de nachtelijke hemel waren opgestegen vond ze dit het meest magische Witte Diner ooit.

‘Ik heb met volle teugen genoten,’ zei Chantal tegen Jean-Philippe toen ze hem een afscheidskus gaf. Hij hielp haar in een taxi, zette haar serveerwagen, tafel en stoelen achterin en vroeg of de chauffeur haar met haar spullen wilde helpen als ze thuis was.

'Ik ook,' zei Jean-Philippe glimlachend. Valerie stond even verderop hun auto in te laden, en ze zwaaide naar Chantal. Dharam en Benedetta stapten in een taxi die hen bij het George v zou afzetten. De anderen liepen naar een taxi, naar hun auto of naar het dichtstbijzijnde metrostation. Het einde verliep even perfect als de rest van het feest. 'Tot morgen!' riep Jean-Philippe Chantal na toen haar taxi wegreed, en ze zwaaide uit het raam. En plotseling vroeg ze zich af of haar wens zou uitkomen. Ze hoopte het, maar ook als haar wens niet uitkwam, was het een fantastische, gedenkwaardige avond geweest, en de hele weg naar huis lag er een glimlach op haar gezicht.